

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det radikale venstre kan ikke støtte dette forslag. Hvis man virkelig mener noget alvorligt med, at man ønsker at bevare dansk kultur og dansk sprog, er det nødvendigt at ofre en rimelig sum på at bevare et nationalt teater. Man kan forestille sig, hvad et nationalt teater har betydet for udviklingen af det danske sprog, bare vi går et par hundrede år tilbage.

Der har i denne forbindelse været talt om mange ting med hensyn til teaterordninger. Det har været nævnt, at udbuddet af teaterpladser i København er ganske overordentlig stort i forhold til byens størrelse. Det er jo ikke mindst Arte selv, der har peget på det, og der var nok grund til at tage det op til diskussion ved en anden lejlighed. At gøre det netop ved et fremskridtsforslag, der har til opgave at ødelægge dansk teaterkultur, er vel ikke det rigtigste, men jeg vil gerne være med til at støtte, at vi engang får en diskussion om det i al almindelighed.

Så har også undersøgelsen vedrørende Det kgl. Teater været nævnt: hvem der tegner abonnement, hvem der kommer, og hvordan de er fordelt geografisk og socialt. Der kom mange morsomme og interessante oplysninger frem, også at Arteabonnementstilskuddet blev givet til teatergængere i Det kgl. Teater, der var yngre og mere velstående end abonnenterne i almindelighed. Det kan vel også få os til at tænke endnu en gang over, hvad det er, vi har lavet med Arteordningen.

Så må jeg sige om dette med at sætte billetpriserne op i Det kgl. Teater, at hvis vi sammenligner nationalteatrets priser med nationalteatre i andre lande, så koster i Wieneroperaen f.eks. de dyreste pladser 400 kr. Den dyreste plads i Det kgl. Teater har hidtil kostet 90 kr. Jeg vil gerne være med til at støtte teater, jeg vil også gerne være med til at bruge rimelige og store beløb til det, men jeg føler ikke, at det rimelige i et tilskud til nationalteatret først og fremmest består i at gøre det billigt for dem, der har bedst råd til at gå i teatret. Derfor er jeg interesseret i, at vi får en regulering af billetpriserne i Det kgl. Teater, og dette med, at det skulle genere nogen, at vi regulerer dem med en tikrone for de dyreste pladser og en femkrone for de næstdyreste, hører ingen steder hjemme. Det kan enhver, der ønsker at gå i Det kgl. Tea-

ter, nok klare, og for de unge er der jo de helt billige pladser. Hvor kan man ellers komme ind og nyde et godt stykke for en femkrone, som de billigste pladser i Det kgl. Teater koster?

Men som sagt, selve lovforslaget her må jeg afvise. Det er spild af tingets tid, og en gennemførelse af det ville være til skade for dansk kultur og kan kun forsvares, såfremt man har det som formål.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti afviser forslaget, sådan som vi tidligere har gjort det, når det har været fremsat.

Glistrup (FP):

Galskabens kavalkade er nu så vidt fremskreden, at hver gang staten får 100 kr. ind i skatteindtægter, har man belastet sig selv med 140 kr. i udgifter, og det går jo vildere og vildere. Skal vi nogen sinde få dette brudt, skal vi for det første gøre os klart, at vi skal have skatteplyndringen i dette land nedbragt meget kraftigt. Når vi så samtidig skal opnå balance, og når vi ved, at det låneri og den gældsætning, som er følgen af dette misforhold mellem indtægter og udgifter for statens vedkommende, betyder, at man belaster fremtidens udgiftsbudgetter nok så kraftigt, bliver det nødvendigt at sætte en ganske høj tærskel for, hvor man vil tillade at statens penge skal bruges til udgiftsformål. Da nytter det ikke noget, at man bare kommer og siger: ja men denne udgift, som vi lige taler om i dag, er så rimelig og så passende, at den skal have lov til at passere over tærsklen. Vi ser det dag efter dag. I går var det socialforskningsinstituttet, i dag er det Det kgl. Teater, i morgen er det loven om kreditformidling, og sådan er der hver evig eneste dag et område, hvor man kommer rendende og siger fra regeringens side: ja, vi skal nok spare principielt, men lige det, vi snakker om nu, skal vi ikke spare på, og lige det, vi snakker om nu, skal vi ikke spare på. Dette land med dets kongelige teater, adel og bønder, præster og synder' glider fuldstændig ned i afgrunden, fordi man ikke kan lære, at det er nødvendigt at sætte tæring efter næring.

Hermed er givet den aldeles tvingende og nødvendige begrundelse for, at det er det